

Dansk Europamission

Nr. 7 · December 2008
40. årgang

Hjælp til forfulgte - Evangeliet til alle...

Tak,
fordi De bringer
glæde og kalder smilet
frem i denne jul...

Vi ønsker
alle vore læsere en
velsignet jul!

Dansk Europamission
Postboks 60, 2880 Bagsværd
Tlf. 4444 1313 · Fax 4444 1300
E-mail: daneu@daneu.dk
Hjemmeside: www.daneu.dk

Gavegiro-konto 808 2200
Bankkonto 3140-0008082200
Danske Bank

Dansk Europamission er en fælleskirkelig organisation med medarbejdere fra og partnerskabsprojekter i evangelisk-lutherske, romersk-katolske og ortodokse kirker samt forskellige frikirker, deriblandt baptist- og pinsekirker.

Formand for bestyrelsen:
Pastor Bent Honoré

Formand for repræsentantskabet:
Sognepræst Henning Astrup

Generalsekretær:
Pastor Henrik Ertner Rasmussen

Ansv. redaktør: Henrik Ertner Rasmussen
Redaktør: Henrik Due Jensen
Oversættelse og korr.: Anne-Marie Langhorn
Forsidefoto: Apostolic Church, Pakistan
Layout: Henning Jørgensen
www.himmelblaa.dk
Tryk: AKA-Print A/S
ISSN nr.: 0903 3548
Oplag: 9.700

“Dansk Europamission” tilsendes gratis

Vore rejsesekretærer kommer gerne forbi.
Kontakt venligst:

Henrik Due Jensen, Vallensbæk
Tlf.: 4444 1313. Fax: 4444 1300
E-mail: hdj@daneu.dk

Nete Ertner Rasmussen, Everdrup pr.
Tappernøje.
Tlf.: 5556 4017. Fax: 4444 1300
E-mail: ertner@mailme.dk

Henrik Ertner Rasmussen, Everdrup pr.
Tappernøje.
Tlf.: 4025 7313 (kontor), 4444 2040 (priv.)
Fax: 4444 1300
E-mail: her@daneu.dk

Poul Thomsen, Gatten, pr. Farsø
Tlf.: 9866 3035. Fax: 9866 3536
E-mail: saronsslette@mail.dk

Benjamin Bach, Bagsværd
Tlf.: 4444 1313. Fax: 4444 1300
E-mail: benjamin@daneu.dk

AF GENERALSEKRETÆR,
PASTOR HENRIK ERTNER RASMUSSEN

Skal ”julegaven” også i år hedde FORFØLGELSE?

Sidste år den 24. december brød der forfølgelser løs imod de kristne i Kandhamal-distriktet i den indiske delstat Orissa, og de fortsatte julen igennem. Efterhånden fik myndighederne genetableret ro og orden, men først efter at 95 kirker var blevet vandaliseret eller ødelagt, 730 kristne hjem brændt, 35 butikker tilhørende kristne ødelagt, mindst fire kristne dræbt, i dusinvis af kristne kvinder voldtaget og hundreder af andre kristne mishandlet ifølge rapporter udgivet en måned efter, at angrebene begyndte. Disse angreb blev betegnet som de største i Indiens historie som demokratisk stat. Regeringen satte beløb af til at kompensere for de kristnes tab, men beskadigede skoler, hospitaler og kollegier fik kun knap 25.000 kr. i erstatning: folk, hvis hjem var blevet totalskadet, fik 5.500 kr., men mange af deres huse blev siden bedømt som kun delvist beskadigede. De efterladte efter folk, der var døde, blev lovet ca. 12.000 kr. Endvidere blokerede regeringen for udefra kommende nødhjælp, samtidig med at dens egne hjælpeforanstaltninger var helt utilstrækkelige.

Otte måneder senere blev en leder af en nationalistisk hindugruppe myrdet af maoistiske oprørere, men de kristne som gruppe fik hele skylden, og en endnu kraftigere voldsbølge skyllede over Orissa og ramte flere nabostater. Situationen er end-

nu ustabil med et femcifret antal kristne i interimistiske lejre for internt fordrevne.

Tidligere, for 8-10 år siden, var det specielt i Indonesien, vi hørte om lignende ”julegaver” til de kristne. Her var det muslimske ekstremister, der stod bag storstilede angreb på kristne flere forskellige steder i det mægtige ørige. Netop julen er et godt tidspunkt at ramme flest mulige kristne på, fordi de gerne vil fejre Jesu fødsel med forskellige arrangementer i kirkerne, og derfor er der flere kristne end normalt forsamlet på steder, der er sårbare over for angreb.

Den 26. december kaldes i de fleste kalendere blot 2. juledag, men i Kirken kaldes den Skt. Stefans Dag efter Kirkens første martyr. Jeg tror ikke, at de, som vil give forfølgelse i julegave til de kristne, er klar over dette, men det har ofte været fremhævet i kristne juleprædikener, at barnet, der blev født af jomfru Maria og lagt i en krybbe, voksede op og blev til manden, der blev hængt op på et kors. Og Han sagde til sine disciple: ”Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester, og for en tjener, når det går ham som hans herre.” – Dette siger Han netop i forbindelse med, at Han taler om de forfølgelser, der venter disciplene. Skt. Stefan blev den første af Jesu disciple, der fik den

ære at dø for troens skyld. Derfor er Skt. Stefans Dag også Dansk Europa-missions uofficielle kollekt dag for forskellige menigheder, i hvert fald i Folkekirken.

Vi opfordrer alle kristne til netop i den kommende jul at bede specielt for de kristne, som forfølges for deres tros skyld, og om beskyttelse af de tusinder af kirker, der befinder sig i områder, hvor kristne lever under truslen om forfølgelse.

Thomas Kingos salme til Skt. Stefans Dag giver stof til eftertanke. Skal vi synge "en ligsang" også for andre end Skt. Stefan?

*Søde Jesus, jule-fyrste,
spiret op af Isajs rod,
vil man dog så hastig tørste
efter dit og dines blod?
Vi i går blandt englelyd
sang din fødsel ind med fryd;
skal vi jamre nu og græde
og i dag en ligsang kvæde?*
(Thomas Kingo, 1689,
Den danske Salmebog nr. 128, v. 1)

Glædelig jul

Af Henrik Ertner Rasmussen

Tak, fordi De bringer glæde og kalder smilet frem i denne jul

Så er vi igen nået frem til julen, og vore tanker går til Jesus, som kom til jorden for at frelse dem, der var villige til at tage imod Ham. Når vi tager imod Jesus, kommer der lys og perspektiv ind i vore liv, og der følger en indre glæde med visheden om Hans kærlighed. Det betyder ikke, at livet pludselig bliver en dans på roser, og at der ikke kommer flere svære tider. Alle mennesker går igennem vanskelige perioder, ikke mindst, når vi må sige farvel til dem, vi har kær.

Jeg håber, at De, når De læser i bladet, vil blive velsignet og inspireret til at tænke på og bede for de kristne, der lider rundt omkring i verden.

Det er den glade Victoria fra Pakistan, der har fået pladsen på forsiden. Hun repræsenterer de mange børn, som vi vil sikre skolegang igen i år. Uden en grundlæggende skoleuddannelse er det næsten umuligt at klare sig i Pakistan. Derfor sætter vi ind netop på uddannelsesområdet og sørger for, at særligt fattige kristne får en chance.

Det er mit håb, at De igen i år vil bringe et smil frem på læberne med Deres julegave.

Rigtig glædelig jul og tak for Deres julegave.

De bedste hilsener
Henrik Due Jensen
Projektchef

Indhold

Skal "julegaven" også i år hedde FORFØLGELSE?

Af Henrik Ertner Rasmussen
side 2

Folkekirken fri af krisen?

side 4

Nordkoreanske teenageflygtninge jagtet i Kina...

men er nu i sikkerhed
side 6

Stefanusprisen

side 7

Søster Meenas mareridt

Siden den 24. august i år har hinduistiske ekstremister forfulgt de kristne i delstaten Orissa i Indien. En nonne beretter her, hvad hun blev udsat for
side 8

En ægyptisk konvertits evige kamp

En kristen mand forsøger fast i troen at beskytte hustru, baby og fremtid, men det vrimler med snarer
side 10

Julegaveideer

side 13

USBKISTAN: Syv protestanter i fængsel for egen regning

side 14

Julegaver, der får smilet frem

side 16

Folkekirken

Det var da glædeligt at høre i nyhederne forleden, at der er meget, der tyder på, at Den danske Folkekirke går fri i forhold til den globale finanskrisen. Men gid det var så vel med den krise, der er langt alvorligere, og som er Folkekirkens alvorlige udfordring i dag, og hvis udfald vil afgøre Folkekirkens fremtid.

Her tænker jeg på den mængde præster og biskopper, der ikke længere føler sig forpligtet på Bibelen og Kirkens tro og bekendelse - men ser det som deres opgave at afpasse Kirkens budskab efter tidsånden og en dødsensfarlig "kulturkristendom". Disse budbærere/præster er ligeså farlige og undergravende for Kirken som det postbud, man forleden kunne læse om i nyhederne, der i Helsingør ikke afleverede det, han/hun var sat til, men gemte i tusindvis af pakker og breve i sin kælder. Men hvor denne forseelse i postvæsenet førte til fyring og politianmeldelse, så angriber og marginaliserer Folkekirken de præster, der ønsker at være tro budbærere på Kristi vegne.

Dette forklarer så på den anden side Folkekirkens krise i forhold til dagens missionsudfordring - for hvis man ikke kan enes om budskabet, som skal ud, hvordan kan man så nå adressaten? Derfor er det ikke mærkeligt, at frikirkerne har været langt bedre til at nå ud til og møde den udfordring, både kristne og ikke kristne indvandrere udgør i dagens Danmark.

Den største trussel mod Folkekirken i Danmark, ja, mod nationalkirkerne i hele Europa, synes derfor at være Kirken selv, hvis ikke den besinder sig og erkender sin egen krise og:

1. Atter vedkender sig Kirkens Herre, Jesus Kristus, som den eneste vej til frelse fra evig fortabelse.
2. Holder fast ved, at "alle mennesker er skabt i Guds billede og har brug for frelse" - både de kulturkristne danskere og de indvandrere, der måtte have en anden frelsesvej end Jesus Kristus.
3. Indser, at problemet med at nå ud til andre ikke først og fremmest skyldes liturgien og en forældet Bibel, men at vi har brug for at nytænke fællesskabet mellem kristne, rydde op i det upersonlige "nakke-fællesskab" og ensidig præstedominans og genfinde erfaringen af, at vi er Kristi legeme uanset nationalt oprindelse.
4. At vi som kirker aktivt vender os mod enhver form for kulturkristendom og nationalegoisme og forkynder en global solidaritet i en tid, hvor vi oplever de største folkevandringer og kristenfølgelser nogensinde parallelt med en hidtil uset tilbedelse af "guldkalven" til skade for mennesker og natur.
5. At vi som kirker i stigende grad tør påtale overgreb på andre uanset oprindelse, religion eller hudfarve, hvad enten overgrebet skyldes samfundet, vi bor i, eller enkeltmennesker.

Et sted i landet erfarede en præst, der skulle døbe en indvandrer af buddhistisk oprindelse, som nu havde fundet livet i Jesus Kristus, at der var manglende forståelse i menighedsrådet ud fra den begrundelse, at vedkommende jo ikke var dansk.

Samme menighedsråd havde også svært ved at forstå, at denne nye kristne ved sin omvendelse behøvede et fællesskab, der udgjorde noget mere end blot den almindelige kulturkristendom, hvor man kommer til Kirken for at få foretaget de nødvendige kirkelige handlinger, fordi vedkommende ved sin omvendelse havde mistet sin familietilhørighed.

Det er min bøn og mit håb, at Kirken igen finder troen på den opstandne frelser Jesus Kristus og sammen med Ham tager vor tids universelle udfordring som Kristi universelle Kirke op, og at vi dér, hvor vi hver i sær bor, lærer at udgøre denne Kirke. At vi indser, at vi har mere til fælles i Kristus med en kristen afrikaner, inder, eller araber, som bor i menigheden, end med en ikke-kristen dansker, som bor samme sted. Er Kirken som tomme flasker med kun etiketten "livets vand" udenpå, men indvendig tømt for dette vand, der burde løbe i stride strømme, så går den en dyster fremtid i møde.

Jo, det er godt, at Folkekirken går fri af finanskrisen, så den kan berolige sine medlemmer med, at - som det heder i nyhedsudsendelsen - vedligeholdelsen af gravsteder ikke kommer til at lide nogen overlast. Men måtte Folkekirken forstå, at det er de levende, vi er sat til at "gå ud til med evangeliet", og så kan det være, at Kirkens Herre ville sige: "Lad de døde begrave deres døde - følg mig".

fri af krisen?

Nordkoreanske teen men er nu i sikkerhed

Her mod slutningen af 2008, hvor vinterkulden får tag i grænseområdet mellem Nordkorea og Kina, vender vi os i taknemmelighed mod vore kære venner i Dansk Europamission for deres fortsatte hjælp med at beskytte de nordkoreanske flygtninge i Kina igennem et særdeles vanskeligt år. Flygtningene har mere end nogensinde før haft grund til at frygte for at blive opdaget og arresteret af den kinesiske sikkerhedsstyrke.

Rædselsslagne flygtninge

Vanskelighederne i 2008 hang sammen med begivenheder i Kina. Medens tv-kameraer fra hele verden var rettet mod den pomp og pragt, der udspillede sig under De olympiske Lege i Beijing, var der kun lidt international opmærksomhed rettet mod et virkeligt drama, som udspillede sig på bakkedragene i Jilin-provinsen over 1500 km fra den kinesiske hovedstad. Kinas politistyrke nær den nordkoreanske grænse fik strenge ordrer om at gøre en særlig indsats for at opspore afhoppere fra Nordkorea et fuldt år, før Olympiaden begyndte, og fortsætte under selve Lege. Steder, som kun meget sjældent havde været ude for politipatruljer, oplevede pludselig regelmæssige besøg af myndighedspersoner, som spurgte, om nordkoreanske flygtninge var blevet set i området, og det skete selv i landdistrikter og bjergområder. Flygtninge i alle aldersklasser blev slæbt væk, rædselsslagne ved tanken om at blive tvunget tilbage til Nordkorea til fængsel, tortur og måske endda henrettelse af nordkoreanske grænsepatruljer.

Et Guds under

Med Dansk Europamissions hjælp havde Helping Hands Korea (HHK) arrangeret husly til syv nordkoreanske teenagedrenge-flygtninge i foråret 2008. Pga. de ovennævnte præ-

olympiske sikkerhedsbekymringer havde HHKs partner i det område indrettet et husly på et fjerntliggende sted langt fra den nærmeste by for at undgå opmærksomhed fra det kinesiske politi. Trods disse forholdsregler kom en patrulje fra PSB (det offentlige sikkerhedskontor) til området for at lede efter flygtninge. Ved et Guds under blev det forestående politibesøg varslet lige akkurat i tide til, at de syv teenagere kunne sprede sig i bakkerne i

nærheden og således undgå at blive pågrebet og senere sendt tilbage til Nordkorea.

I sikkerhed hos kristne familier

Da PSB-patruljen havde forladt området, lykkedes

det den person, der havde opsyn med huslyet, at finde de skræmte teenagere og hjælpe dem til at omgruppere sig. Det gav sig selv, at genåbning af et enkelt husly til husning af alle syv flygtninge ville være for risikabelt, så den vise og trofaste beskytter af teenagedrengene søgte hjælp hos et antal individuelle etniske

Yoo Sang-joon knæler foran sin søns grav. Sønnen omkom under flugten fra Nordkorea.

Tim Peters i samtale med Henrik Due Jensen. Dansk Europamissions givere har støttet nordkoreanske flygtninge siden 2003.

Ageflygtninge jagtet i Kina...

koreansk-kinesiske familier i området og bad dem hver især byde en dreng velkommen i deres hjem. Mens jeg skriver denne artikel, er alle syv drenge rapporteret i sikkerhed hos kristne familier i et landdistrikt i Kina.

Historien afspejler nødvendigheden af lejlighedsvis fleksibilitet i vore måder at beskytte nordkoreanerne i Kina på. En type husly, som virkede det foregående år, egner sig muligvis ikke det følgende år. Kristne aktivister må forblive i bøn og fortsat bede om Herrens vejledning.

Beskyttelse

Alle nordkoreanske flygtninge står over for endnu en barsk vinter i det nordøstlige Kina i de kommende måneder. I hvert fald igennem det kinesiske nytår 2009 vil PSB være i alarmberedskab for at fange flygtede nordkoreanere. Af denne grund beder vi vore vidunderlige venner i Dansk Europamission om jeres fortsatte bønner om beskyttelse af de nordkoreanske flygtninge. Kina nægter fortsat hårdnakket UNHCR tilladelse til at interviewe flygtninge i grænseområdet. Herudover fanges skønsvist 70-90% af alle nordkoreanske kvindelige flygtninge i en eller anden form for menneskehandel i Kina. Dette sker til trods for Kinas egne forpligtelser som medlem af FNs Sikkerhedsråd til at beskytte kvinder og børn mod vold og misbrug. De kinesiske myndigheder vender tragisk nok det blinde øje til den slags rædselsfulde overgreb år efter år. Lad os i 2009 bede med større inderlighed om, at Jesus vil føre dette mareridt til en hurtig afslutning!

Må Gud velsigne jer med en velsignet jul. Endnu en gang tak for jeres støtte!

Stefanusprisen

Hvert år uddeler Dansk Europamissions søsterorganisation, Norsk Misjon i Øst, en pris kaldet Stefanusprisen til en person, som har gjort sig særligt bemærket i kampen for menneskerettigheder og forfulgte kristne.

I år blev Stefanusprisen givet til Tim A. Peters, som er leder af Helping Hands Korea. Ved hans side stod tre personer: Hans hustru Sun Mi, en præst, som har arbejdet i den hemmelige flugtrute mellem Nordkorea via Kina til Mongoliet, hvor flygtningene risikerer henrettelse, hvis de opdages, og endelig Yoo Sang-joon, en far, som mistede sin yngste søn pga. hungersnød i Nordkorea, sin hustru i barsels seng og sin ældste søn i Gobiørkenen under et flugtforsøg fra regimet i Nordkorea.

Tim Peters får overrakt Stefanusprisen af den tidligere norske statsminister Kjell Magne Bondevik

Et hjemmelavet skjulested i det nordøstlige Kina.

Bliver man som flygtning fanget i Kina og sendt tilbage til Nordkorea, risikerer man dødsstraf, specielt hvis man har været i kontakt med kristne.

Siden den 24. august i år har hinduistiske ekstremister forfulgt de kristne i delstaten Orissa i Indien. En nonne beretter her, hvad hun blev udsat for

Søster Meenas mareridt

New Delhi, 24. oktober 2008:

Da jeg den 24. august kl. 16:30 hørte en stor menneskemængde råbe ved porten til Divyajyoti Præstecenter, løb jeg ud ad bagdøren og flygtede ind i skoven sammen med nogle andre. Vi så vores hus gå op i flammer. Ved halvnitiden forlod vi skoven og gik hen til et nabohus, hvor der boede en herre, som var hindu. Han gav os husly.

Den 25. august ved halvtotiden om eftermiddagen kom banden ind i det værelse i nabohuset, hvor jeg opholdt mig. En af dem slog mig i ansigtet, greb mig i håret og trak mig ud af huset. To af dem tog et fast greb om min nakke for at skære mit hoved af med et øksehug, mens nogle andre bad dem om at tage mig ud på vejen; jeg så, at også Fader Chellan blev ført ud og slået. Banden bestod af 40-50 mænd og var bevæbnet med økser, spader, brækjern, jernstænger, segl etc. De førte os begge ud på hovedvejen og derfra hen til den nedbrændte Janavikas-bygning og sagde, at de ville kaste os ind i den ulmende ild.

Da vi nåede hen til Janavikas-bygningen, kastede de mig på verandaen, som førte ind til spisestuen, som var fuld af aske og smadret glas. En af dem flæede min bluse itu, andre mit undertøj. Fader Chellan protesterede, og de slog ham og trak ham væk. De løsnede min sari, og en af dem trådte på min højre hånd og en anden på min venstre hånd, og så voldtog en tredje mand mig på verandaen. Da det var forbi, lykkedes det mig at komme op og stå og tage mit skørt

og min sari på. Så greb en anden ung mand mig og førte mig til et værelse nær ved trappen. Han åbnede sine bukser og forsøgte at voldtage mig, da de kom.

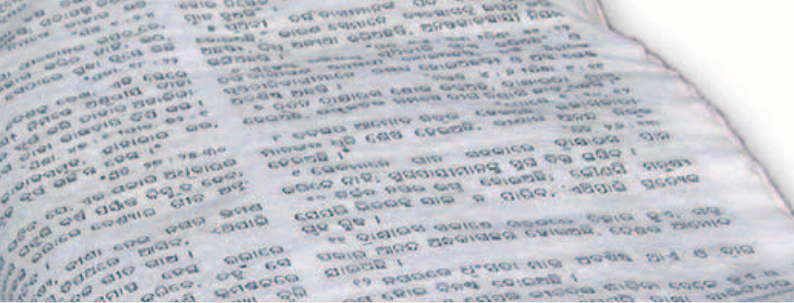
Jeg gemte mig under trappen. Menneskemængden råbte: "Hvor er den søster, kom, lad os voldtage hende, mindst 100 mennesker bør deltage i voldtægten." De fandt mig under trappen og trak mig ud på vejen. Der så jeg Fader Chellan knæle, mens menneskehoben slog ham. De ledte efter et reb, så de kunne binde os til hinanden, så de kunne brænde os i ilden. En foreslog at lade os defilere forbi nøgne. De tvang os til at gå helt til Nuagoan marked, som lå en halv kilometer borte. De tvang os til at folde vore hænder. Jeg havde kun mit skørt og min sari på, da de allerede havde revet min bluse og mit undertøj i stykker. De forsøgte at flå tøjet af mig, men jeg gjorde mod-

stand, og så slog de mig på kinderne og i hovedet med deres hænder og på min ryg med stokke adskillige gange.

Da jeg nåede markedspladsen, så jeg omkring et dusin politibetjente. Jeg gik hen til dem og bad dem beskytte mig, og jeg satte mig mellem to af dem, men de rørte sig ikke. En fra menneskehoben trak mig igen væk, og de ville låse os inde i deres tempel-forhal. Hoben førte mig og Fader Chellan hen til Nuagoan-karréen og sagde, at de ville overgive os til det lokale udviklingskontor. Derfra tog banden os sammen med den vagthavende til politiforposten i Nuagoan, mens de øvrige politibetjente holdt sig væk.

Banden sagde, at de ville komme tilbage efter at have spist, og en af dem, som havde overfaldet mig, blev på politiforposten. Så kom der nogle politifolk til forposten. De talte meget venligt med den mand, som havde overfaldet mig, og som var blevet

Beskadiget bibel på oriya, hovedsproget i Orissa.

Ødelagt kirke i Orissa.

politistationen, idet man sagde, at hoben måske ville angribe politistationen.

Den 26. august omkring kl. 9 om morgenen blev vi ført til politistationen i Balliguda. Da jeg skrev min politianmeldelse, bad den vagthavende politiassistent mig om at skynde mig og ikke skrive så detaljeret. Da jeg begyndte at skrive om politiet, sagde han: "Det er ikke sådan, man skriver en anmeldelse, gør det kort". Så jeg skrev det igen for tredje gang på halvanden side. Jeg indgav min anmeldelse, men jeg fik ikke en kopi.

Kl. ca. 4 om eftermiddagen satte den vagthavende politiassistent fra Balliguda politistation os sammen med nogle andre regeringsemdsmænd ind i en bus til Bhubaneswar sammen med andre strandede passagerer. Politiet var til stede indtil Rangamati, hvor passagererne fik aftensmad. Herefter så jeg ikke mere til politiet. Vi stod af bussen nær Nayagarh og kørte i et privat køretøj og nåede til Bhubaneswar ca. kl. 2 om natten den 27. august.

Kristne er flygtet ud i skovene for at komme væk fra de hinduistiske ekstremister. Foto: All India Christian Council.

hos os. Vi blev på politiforposten, indtil den vagthavende politiassistent i Balliguda kom med sit polititeam og tog os med til Balliguda. De var bange for at tage os direkte til politistationen, og de holdt os tilbage i en jeep i nogen tid. Fra en garage bragte de os til stationen. Vagthavende og nogle regeringsemdsmænd tog mig i enrum og spurgte mig, hvad i alverden der var sket mig. Jeg fortalte det hele detaljeret til politiet, om hvordan jeg var blevet overfaldet,

voldtageret, ført væk fra politiet, tvunget til at defilere forbi halvnøgen, og hvordan politibetjentene ikke havde hjulpet mig, da jeg grædende havde bedt om hjælp. Jeg så, at vagthavende tog notater. Han spurgte mig: "Er du interesseret i at indgive en politianmeldelse? Ved du, hvilke konsekvenser det vil få?" Kl. ca. 10 om aftenen blev jeg ført til en lægeundersøgelse på Balliguda Hospital ledsaget af en kvindelig politibetjent. Man var bange for at beholde os på

Statspolitiet undlod at stoppe forbrydelserne, undlod at beskytte mig mod overfaldsmændene, de var venlige over for overfaldsmændene. De gjorde deres bedste for, at jeg ikke indgav en politianmeldelse og ikke klagede over politiet, politiet skrev ikke min erklæring ned, da jeg fortalte detaljeret, og de forlod mig på halvvejen. Jeg blev voldtaget, og nu vil jeg ikke gøres til offer af politiet i Orissa. Jeg ønsker en undersøgelse foretaget af politiets efterretnings-tjeneste.

Gud velsigne Indien, Gud velsigne jer alle.

*Søster Meena
Pastor, dr. Richard Howell
Generalsekretær
Evangelical Fellowship of India
New Delhi, India
(Kilde: EFI NEWS)*

25-årige Mohammed Ahmed Hegazy. Han må kæmpe hårdt for at overleve med sin nye, kristne identitet.

En ægyptisk konvertits evige kamp

Ægyptens mest berømte konvertit fra islam til kristendom er fange i sit eget hjem. Han skjuler sig i et forsøg på at overleve.

Efter at den 25-årige Mohammed Ahmed Hegazy for et år siden blev den første muslimsk-fødte ægypter, som anlagde sag for at få sit ID-kort til at afspejle hans nyfundne tro, er hans ansigt blevet vist på tv-kanaler og i aviser. Overalt, hvor han går, risikerer han at blive genkendt af fanatiske islamister, som er opsat på at dræbe ham – ud over af sine egne familiemedlemmer, som også ønsker ham død.

Muslimere har ikke ret til at blive kristne

I de sidste otte måneder har Hegazy – efter at en ægyptisk domstol den 29. januar 2008 afsluttede hans sag med en afgørelse, som sagde, at det var imod islamisk lovgivning, at en muslim forlod islam – været nødt til at flytte fem gange med sin hustru og sin lille datter.

En kristen mand forsøger fast i troen at beskytte hustru, baby og fremtid, men det vrimler med snarer

“Dommen var diskriminerende fra dommerens side,” udtalte Hegazy i et interview til Compass sidste måned. Dommeren baserede sin afgørelse på islamisk lovgivning, som siger, at man kan konvertere “opad” i det muslimske religionshierarki – fra jødedom og kristendom til islam – men ikke den anden vej. Men Hegazy sagde, at hans liv her adskillige måneder efter domsafsigelsen, hvor sagen er ved at “bruse af” i medierne, stadig er i fare, ligesom det er tilfældet for alle konvertitter i Ægypten.

Et liv på flugt

“Det sværeste for mig er, at min hustru og min datters liv er i fare hele tiden,” sagde Hegazy. Under en hændelse for et år siden undslap han og hans familie akkurat i live. I oktober sidste år modtog han en telefonopringning fra en ven, som fortalte ham, at en af hans egne advokater havde givet myndighederne hans adresse. Hans ven sagde, at han muligvis ville være nødt til at flytte i løbet af nogle dage, og at han skulle være forsigtig.

Hegazy lytter efter Guds stemme

“Jeg følte, at vi skulle flytte,” sagde Hegazy og forklarede, at han lytter efter Guds stemme ved sådanne beslutninger. “Så vi flyttede øjeblikkeligt, og næste aften kom fundamentalisterne for at angribe os.” En gruppe islamister camperede rundt om hans tidligere hus i dagevis. De satte også ild til Hegazys nabos lejlighed og dræbte hende. Han sagde, at naboen, hvis navn blev tilbageholdt for hendes slægtnings sikkerheds skyld, var

hans hustrus bedste veninde, som havde hjulpet dem i deres prøvelse.

“Kirken nægtede, at hun blev dræbt, og det blev aldrig bekendtgjort offentligt,” sagde han.

Konvertitten håber, at han en dag kan få sin familie ud af landet, men uden pas er der kun en ringe mulighed for det. Pas udstedes i borgerens hjemby, men både Hegazy og hans hustru er velkendte og uvelkomne i deres hjembyer. Hans hustru ville skulle

tage til El-Minya for at ansøge om et pas, sagde han, “og så snart hun viser sig dér, vil hun blive dræbt. Selv om ikke familien gør det, vil andre gøre det, så jeg kan ikke løbe den risiko.”

Hegazys far har også indgivet begæring om forældremyndigheden over sit barnebarn, så hun kan få en muslimsk opdragelse. Han har også givet myndighederne forkerte oplysninger så som at hævde, at Hegazy ikke har aftjent sin værnepligt, og han har offentligt sagt, at hvis hans søn ikke afsværges sin tro, vil han dræbe ham. “Mange advokater meldte sig frivilligt til at rejse sag imod mig,” sagde han.

Forfulgte konvertitter

Hegazy vovede sig ud af sit hus en varm eftermiddag i august for at tale med Compass. På restauranten så han sig nervøst over skulderen for at sikre sig, at han ikke blev forfulgt. Hvad konvertitten, som er blevet til en politisk aktivist, virkelig ønskede at tale om, var den situation, som i tusindvis af konvertitter i hans land befinder sig i med diskrimination fra statens, familiens og endog lokale kirkers side, sagde han, fordi landets forfatning er baseret på sharia (islamisk lovgivning).

“Det vigtigste er at vise, hvordan konvertitter forfølges, og hvordan de lider i Ægypten,” sagde Hegazy. “Jeg ønsker at tydeliggøre dette, fordi konvertitter forfølges af samfundet og Kirken og deres familier.”

Kujonagtig

Hegazy taler frit fra leveren, når det kommer til, hvad han kalder kirkens manglende evne til at tage kampen op mod kræfterne i regeringen og det islamiske samfund for at forsvare konvertitternes rettigheder. “Kirken i Ægypten er uden kraft og kujonagtig,” sagde han og fremhævede kirkeledere, som ikke kæmper for religionsrettigheder, og som hævder, at de ikke evangeliserer og døber konver-

Fortsættes næste side

titter. Han citerede den koptiske biskop Bishoy, som sagde, at hans kirke er imod "missioneren" og spredning af evangeliet, og at Den koptiske Kirke ikke gør det. Koptiske kirker i Ægypten – katolske og evangeliske – hævder offentligt, at de ikke døber konvertitter, samtidig med at de hver især bebrejder modparten for at gøre det, og det til trods for at præster og pastorer er kendt for at døbe i hemmelighed for ikke at fremkalde voldelige reaktioner fra islamister og regeringen.

Præster er bange for at stå frem

"Den præst, som døbte mig, nægtede at se mig i et helt år," sagde Hegazy. "Ikke en eneste præst står frem og siger: 'Jeg døber konvertitter.'" Hegazy sagde, at reaktioner som denne får konvertitter til at føle sig marginaliserede. "Man skal forstå, at Kirken behandler konvertitter som andenklassens borgere. Den eneste heroiske ting, de kunne gøre, var at døbe mig i hemmelighed," sagde Hegazy, som var nødt til at kæmpe for at få en dåbsattest ligesom så mange andre konvertitter. "Kan I forestille jer, hvordan en konvertit har det? Bør vi beskyldte konvertitter for at være diskriminerende eller sekteriske, hvis de ønsker at danne deres egen kirke?"

Konvertitter, sagde Hegazy, angribes på alle fronter af det ægyptiske samfund. "Regeringen er islamisk, samfundet er islamisk, og Kirken er svag," sagde han, "og konvertitterne ender med at komme i klemme."

Lidt hjælp

Hegazy og andre religiøse aktivister tror ikke, at individuelle sager som hans eller Maher El-Goharys, som blev rejst sidste måned, alene kan vinde juridiske rettigheder for konvertitter, som ønsker at blive officielt kristne og accepterede i samfundet. "Jeg tror ikke, at min sag bliver løst," sagde Hegazy. "Jeg er ikke pessimistisk, men hvis vi beskæftiger os med en personlig sag, kan vi ikke opnå

En ægyptisk konvertits evige kamp

noget. I stedet skal vi tale om sagen overordnet set og diskutere konversion som et samlet hele, for der er så mange troende, som forfølges."

Der kæmpes for friheden

Hegazy sagde, som det også tidligere er blevet sagt af andre aktivister, at hvis ægyptiske konvertitter, som bor i udlandet og i Ægypten, ville rejse en fælles sag, ville de få langt større indflydelse. Men de har brug for større støtte fra menneskerettighedsgrupper, som ikke kæmper nok for konvertitsager, sagde han.

"Jeg kan ikke forstå, hvordan vi kan have så mange menneskerettighedsorganisationer og kristne organisationer, uden at nogen af dem handler," sagde han. Hegazy foreslog, at menneskerettighedsorganisationer offentligt skulle gøre sig til talsmænd for en lov, som støtter frihed til at konvertere, og som inkluderede komitéer til overvågning af udviklingen. Hvis en sådan lov kom på plads, sagde han, ville den ægyptiske regering høre op med at bruge muslimske fundamentalisters reaktioner som en undskyldning til at undgå at gennemtvinge retfærdighed.

"På denne måde kan regeringen ikke sige: 'Vi vil ikke [ændre religion på ID-kort] pga. fundamentalisme, det vil skabe ballade i samfundet,' for der vil være lovgivning på området," sagde han.

I tillæg til dette, sagde han, skal konvertitter også kæmpe imod passivitet fra menneskerettighedsorganisationerne. "Problemet er, at vi kæmper med Kirken, samfundet, vores familier," sagde han, "så vi har ikke brug for en

ekstra kamp med menneskerettighedsorganisationerne."

Ventetid

Hegazy og hans advokat venter stadig på en dato for hans appelsag. De indgav ansøgning i februar. "Hver eneste uge tager vi til dommerkontoret for at finde ud af, hvad dag appelsagen er berammet til," sagde Hegazys advokat, Gamal Eid fra Det arabiske netværk for information om Menneskerettigheder. Ved et retsbesøg for nylig fik de besked på at komme tilbage i oktober, hvilket fik dem til at regne med, at de skal møde i retten i den måned.

Hegazy sagde, at han er klar til at kæmpe for sin sag. Han sagde, at hans sag allerede har medført et fremskridt for Ægyptens konvertitter: Anerkendelsen af, at der rent faktisk eksisterer sådanne personer som "konvertitter," og de er nu en del af den offentlige debat. "Nu om dage bruges ordet 'konvertit' i medierne her – det skete aldrig tidligere!" sagde Hegazy. "Det er fremskridt."

(Kilde: Compass Direct News)

JULEGAVEIDEER

Bestil gode bøger hos Dansk Europamission
Ring på tlf. 44 44 13 13 eller e-mail dine
bogønsker på: daneu@daneu.dk

Islams trosverden... kr. 60,-
Islam set i et kristent perspektiv... kr. 50,-
Sejrende martyrer... kr. 100,-

Du kan vælge at støtte Dansk Europamission pr. SMS.

Du skal blot skrive til **1277** med følgende besked:
Kollekt DE
Dette betyder, at du automatisk via din udbyder betaler
kr. 50,-. Beløbet debiteres på den næste faktura, som du
modtager fra udbyderen.

Hvis du vil støtte med **25 kr.**, skal du taste: **Kollekt DE 25**
og hvis du vil støtte med **100 kr.**, skal du taste: **Kollekt DE 100**

Desværre kan man ikke give andre beløb pr. SMS.
For andre beløb henviser vi til vores hjemmeside:
www.daneu.dk/stoette

Her kan du støtte pr. dankort eller de typer
af kreditkort, som PBS anerkender.

MØDER I DECEMBER

v/Henrik Ertner Rasmussen

Lørdag den 6. december kl. 19.00
Hans Egedes Kirke
Vardegade 14
2100 København Ø
Prædiken ved
skt. Nikolaus festvesper

Sæt kryds i din kalender

Dansk Europamission
holder årsmøde
lørdag den 4. april 2009
kl. 14.30 - 20.30
i Karlslunde Strandkirke,
Karlslunde Mosevej 3,
2690 Karlslunde.

USBEKISTAN

Syv proteser for egen religion

23. oktober 2008 – Domstole i Usbekistan idømmer fortsat medlemmer af religiøse samfund bøder og fængselsstraffe, har Forum 18 News Service erfaret. Syv medlemmer af en pinsekirke i hovedstaden Tashkent blev den 10. oktober fængslet i 15 dage for deres fredelige religiøse aktiviteter. Fem andre blev i henhold til retsdokumenter, som Forum 18 har set, idømt bøder.

Fængselsstraffe

Den 10. oktober idømte dommer Inobat Sabirova fra kriminalretten i Mirabad-distriktet i Tashkent i to separate retsmøder bøder og administrative fængselsstraffe til medlemmer af en ikke-registreret pinsekirke. Alle 12 blev fundet skyldige i overtrædelse af Usbekistans administrative lovkodeks' art. 202, som straffer "overtrædelse af lov og orden mht. afholdelse af demonstrationer, gademarcher og møder", og art. 240, som straffer "overtrædelse af religionsloven".

Den første domstolskendelse, som Forum 18 har set en kopi af, siger, at Aleksandr Kolesnikov og Yelena Kolesnikova "holdt et illegalt møde uden at være registreret i de relevante organer." Domstolskendelsen sagde, at Kolesnikov underviste i religiøse læresætninger uden "særlig religiøs uddannelse". Kolesnikov og Kolesnikova indrømmede ikke at have overtrådt loven, som det fremgår af domstolskendelsen, da de argumenterede med, at de havde samlet venner i deres hjem den 4. oktober til bøn og taksigelse i anledning af et familiemedlems død. Retten idømte Kolesnikov 15 dages admini-

strativ arrest og Kolesnikova en bøde på 125.200 som (73 euro).

Bibler skulle ødelægges

Dommer Sabirova beordrede biberne ødelagt og konfiskation af diverse kristne sangbøger. Usbekiske domstole beordrer ofte konfiskeret religiøs litteratur ødelagt.

I den anden sag samme dag straffede dommer Sabirova ti andre medlemmer af kirken med administrative arrestationer eller bøder. Aleksandr Bolshakov, Yuri Varkus, Sergei Derbushev, Yevgeni Starostin, Saidkarim Nosirov og Natik Abdullaev blev hver idømt 15 dages administrativ arrestation. Under opholdet i fængslet blev det pålagt dem at betale 15 % af den officielle minimumsløn til Tashkent bys Særlige arrestcenter for administrative Straffe. Fire andre kirke-medlemmer - Ruslan Zagidullin, Vitali Sharapov, Aleksandr Zhironkin og Igor Krivokhizhin – blev alle idømt bøder på 125.200 som (73 euro).

Dommer Sabirova nægtede at diskutere, hvorfor de 12 protestanter var blevet straffet for fredelig udøvelse af deres religion. "Jeg vil ikke give jer oplysninger i sagen over telefonen," fortalte hun Forum 18 fra Tashkent den 20. oktober. Hun nægtede også at forklare, hvorfor hun havde givet ordre til at ødelægge de konfiskerede bøger. "Tal med retsbetjentene for at finde ud af, om de er blevet ødelagt," sagde hun.

En kilde fra Tashkent, som foretrak at være anonym, fortalte den 21. oktober Forum 18, at alle syv kirke-

medlemmer, som havde fået administrativ arrest, samme dag blev ført fra retslokalet til arrestcenteret. "De fik at vide, at de ville blive sat på fri fod, når der var blevet betalt for deres ophold i arresten," rapporterede kilden.

Umenneskelig behandling i cellerne

De, der opholder sig i cellerne i centeret, sover på nøgne brædder og får ikke tæpper, puder eller madrasser, klagede kilden. "Cellerne er ikke opvarmede, og der er hverken vand eller toilet. Om morgenen og aftenen uddeles halvanden liter vand i plasticflasker til hver celle. Der uddeles også den samme slags tomme plasticflasker til at lade vandet i. De, som ønsker at gå udenfor i løbet af dagen, bliver sat til at arbejde, men får dog ikke betaling for det."

En baptistkirke i byen Gulistan i Syrdarya-regionen i det centrale Usbekistan blev den 10. oktober offer for en razzia under en gudstjeneste begået af 12 embedsmænd, har Forum 18 fået at vide af en protestant, som bad om at måtte forblive anonym af frygt for repressalier fra myndighederne. "Mændene ankom umiddelbart efter, at nadveren var ovre," berettede kilden. Selvom razziaen af kirken blev udført af secret service-folk og en repræsentant fra det regionale justitsministerium, ville kun Khurshid Khudoyberdiyev fra justitsministeriet identificere sig selv.

Beslaglagde børnebibler

Embedsmændene beslaglagde 30 bibelkommentarbøger, seks russiske børnebibler, to usbekiske børnebib-

AN: tanter i fængsel regning

ler, en græsk bibel og diverse kristne bøger, som de fandt i kirken under razziaen. Den græske bibel og børnebibleerne havde kirken købt af Det usbekiske Bibelselskab i Tashkent, en legalt registreret organisation, fik Forum 18 at vide. Kilder fortalte Forum 18, at byen Gulistans politiafdeling samler beviser for at kunne rejse tiltale mod pastor Klimov i henhold til den administrative lovkodeks' art. 240 (jf. ovenfor) og art. 241 om "overtrædelse af ordenen mht. undervisning i religiøse doktriner".

Khudoyberdiev fra justitsministeriet insisterede på, at skønt kirken virker under Baptistunionen, skal den stadig registreres individuelt som en filial. "De følger heller ikke de korrekte procedurer mht. registrering af bøger," fortalte han Forum 18 den 20. oktober. "De køber eller modtager bøger som gaver, men de registrerer dem ikke. Vi har advaret dem mange gange om disse lovovertrædelser, men de er ikke bragt ud af verden, og nu kan det være nok." Khudoyberdiev fortalte Forum 18, at "Klimov personligt ikke har gjort noget galt", men som pastor skal han holdes ansvarlig for overtrædelserne." Administrative sigtelser vil nu blive rejst mod Klimov."

Menigheden i Gulistan er et af de mange religiøse samfund med forskellige trosretninger ud over landet, som ikke har været i stand til at opnå statsregistrering. Usbekistans religionslov forbyder – trods landets internationale menneskerettighedsforpligtelser – alle ikke-registrerede religiøse aktiviteter, og "overtrædel-

ser" fører til hårde straffe i henhold til straffeloven eller loven om administrative forbrydelser.

Kirken i Gulistan har oplevet gentagne razziaer, bøder og megen bagvaskelse i de statsdrevne medier.

(Kilde: Forum 18 News Service)

Fradrag for ægtepar

Er man et ægtepar, der giver til flere forskellige organisationer, kan man med fordel "dele organisationerne i mellem sig", således at gaver til organisation A, B og C gives i hustruens navn, og gaver til organisation D, E og F gives i mandens navn.

En anden mulighed er naturligvis at dele fradraget. Ved delt fradrag for gaver til Dansk Europamission oplyses navnet på indbetaler ved hver gaveindbetaling. Dette kan gøres ved at anføre givernummer (kan oplyses ved henvendelse), navn på indbetaler, eller ved at skrive 1:1 hvis gaven skal deles ligeligt mellem jer.

Skriv Dansk Europamission ind i dit testamente, og lad dine midler være til velsignelse, selv når du er gået bort.

Testamentariske gaver

Da Dansk Europamission er godkendt efter ligningsloven til at modtage fradragsberettigede gaver, er Dansk Europamission samtidig berettiget til at modtage arv afgiftsfrit, jf. boafgiftslovens § 3, stk. 1, litra g. Dermed sker der ingen reduktion i din testamentariske gave til Dansk Europamission som følge af afgift til staten.

Ønsker du rådgivning, kan du ringe på telefon 4444 1313, ligesom du er velkommen til at skrive.

Ved at skrive Dansk Europamission ind i dit testamente vil dine midler være til velsignelse for andre, selv når du er gået bort.

Julegaver, der kalder smilet frem

Giv et barn en plads i klassen

*** For ca. 1.000 kr. kan man give en pige/dreng skolegang i et år ***

*** 250 kr. kan give en pige/dreng skolegang i tre mdr. ***

*** 85 kr. kan give en pige/dreng skolegang i en måned ***

Fattige kristne børn i Pakistan har brug for skolegang, så de kan få håb om en bedre fremtid. Vær med til at give dem en chance.

Giv en fattig pige en syuddannelse

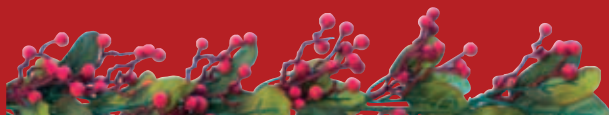
*** For ca. 1.000 kr. kan du give en fattig pige en hel syuddannelse. ***

*** For ca. 170 kr. kan du give en fattig pige to måneders syuddannelse. ***

Giv varm suppe til kristne sigøjnerbørn i Bulgarien

I en mudderpøl uden for landsbyen Debelt i Bulgarien bor der 100 sigøjnerfamilier. De har ikke vand og strøm. De har selv bygget deres huse af mudder. Husene er uden vinduer og kun dækket af folie. Disse familier har hver 8-10 børn, de har ingen senge og sover på gulvet. Vor samarbejdspartner, Stefan Dimitrov, har et suppekøkken, der sørger for, at børnene fra disse familier modtager suppe med kød og brød fem dage om ugen i vintermånederne.

Tak for støtte til sigøjnerbørnene.
Det koster ca. 130 kr. at give et barn mad i to måneder fem dage om ugen.

TAK FOR DIN STØTTE